

אכל אותה שר-האוצר ינאל כהן-אורגד מחזיק בידו כריכים בשקית כהן-אורגד. וחברו משה ארנס. נחשבו עד לפני זמן קצר ככוח עולה בין המנהיגים בחרות.

אכל אותה מיכה רייסר. ראש אגף האירגון בחרות בולע בתאוה רבה לחמניה ובתוכה נקניקיה. בידו השנייה הוא מחזיק פחית משקה-קל ומתחת לבית השחי את תיקו הקטן. שהפך הסמל שלו. לקראת סוף הערב הוא אכל אותה.

מתחת לכותרת של עיתון חד-פעמי, ידיעות חרות, באותיות קירוש-לבנה, נכתב שמרכז-התנועה בחר ברוב גדול ביצחק שמיר, כמועמד התנועה לראשות-הממשלה הבאה. בהמשך רווח על נאומו הפרוגרמטי הגדול של שמיר. מי שהמשיך לדפדף גילה ששלושת העמודים האחרים מוקדשים לאחד, מיכאל (מיקי) איתן (הישן פונג), שגם הוא רוצה מקום ריאלי בכנסת הבאה. הוא חושב שמגיע לו, אולי משום שהוא מוכר כ"שפוט" של מילוא. בעמוד הרביעי אף הופיע צילום גדול של איתן, שרחוק מלהיות יפה-תואר.

ידיעות חרות הודפסו מבעוד יום. גם איתן לא חזה שרק כפסע יהיה בין שמיר ובין הפסד באותו-הערב. בחוץ עזר ניסה עוזרו של לוי, אבנר סרוסי מרמלה, לשכנע חברים, שאם לוי היה מתמורד הוא היה זוכה במקום הראשון בין השלושה. עתה כבר היה מאוחר להתווכח עימו.

שמיר הוביל לחרר-צדדי ועיתונאי חוץ ביקשו לדבר איתו. הישראליים כבר נואשו. הם הבינו את התפנית שהתחוללה במקום. אחד מהם אמר: "נגמרה תקופתו של דארדסבא. עכשיו נכנסנו לתקופת גרגאמל".

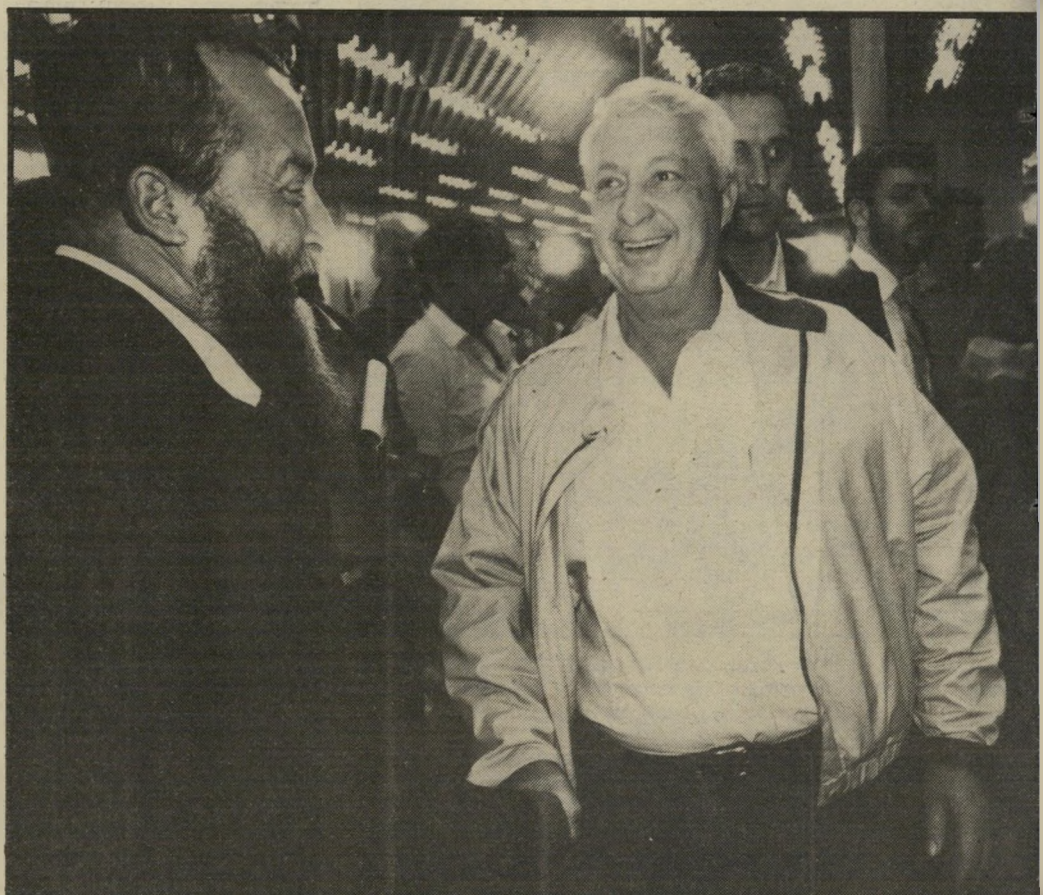
בן-ציון ציטריץ

והמשיך לשבת במקומו עד אחרי סיום הערב. הוא אפילו לא הצביע. בדיוק בשעה 8 נסגרו הקלפיות. המבוגרים פנו אל מקומות הישיבה שלפני הבימה ושלושה חברי מרכז זימרו עם היושבים שירי מחתרות. עלי בריקאדות ניפגש שרו פעם אחר פעם. כעבור חצי שעה ניגש יורם ארידור אל השרים, וביקש שיחדלו מכך. הוא לא פירט, אך הכל ידעו שזה קשור לאוטובוס החטוף.

במיוזנו נגמרו הלחמניות. מכרו נקניקיות במפיות. גם הקופות הרושמות עייפו ומיאנו להדפיס את כל הסכומים שבאו אל קירבן. וליד חדר הספירה רבו הספקולציות. אחר-כך התרחש הכל במהירות. הר"ר יעקב שכטר, נשיא בית-הדין של התנועה הקריא את התוצאות, אל הבימה נאספו ראשי התנועה. לוי, אבל וחפרי-ראש, שמיר שפוף לגמרי.

הנאומים היו קצרים, אך הקהל כבר לא הקשיב להם. מפה לאוזן נלחש: "נפגשים במלון דיפלומט". שם תיכנן מחנה שרון מיפגש ניצחון ספונטני לצורך חלוקת-שלל. אחר-כך אפשר היה לשמוע את אנשי שרון לועגים לארנס וטוענים שהוא אשם ב... הסתבכות בלבנון ובכביש אשרוד-אשקלון.

בפתח ציפתה ליוצאים הפתעה.

לאורך כל הדרך הקיפו אותו הגורילות והסדרנים. כדי למנוע מהקהל אפשרות להתנפל עליו. אך את הצעקות "אריק! אריק!" אי-אפשר היה לעצור.

מיצעד הניצחון שרון צועד לעבר ביטחון-הנשיאות אחרי רי שהוקראו התוצאות. כשהחיד רחב נסוד על פניו.

ידיים למען הצלמים והעיתונאים, שכמעט חנקו אותו, ואחר-כך הסתלק. כך הוא הותיר את האולם הענק בגני-התערוכה לידי אנשי שרון. הפעיל הבאר-שבע, אבי יהב, ברק את כפות-רגליו של כל מי שבירך אותו לשלום. "אני מסתכל ישר אם יש לו נעלי התעמלות. פה כולם רצים".

חבר המרכז החיפאי ארתור כהן, שמיכטאו הפולני ניכר בדיבורו, העיר את תשומת-ליבם של הוותיקים, שבמיוזנו מוכרים נקניקיות עם כרוב חמוץ בתוך לחמניה, לצד פחיות בירה. "זה לא מוכיר משהו" הוא שאל בחיוך. פעילה אחרת, אלמנת מילחמת יום-כיפור, לבושה בשימלה ירוקה צנועה ביותר, ניגשה מחבר לחבר, הציגה את עצמה, הסבירה שצריך נשים ברשימה ורשמה בפניקס קטן מיספרי טלפון לשיחה נוספת.

ברוך (ברוכ'ה) אברמסון הרים כרגיל את קולו. כשרויד שטרן שאל אותו אם יתמוך בו, שאל אברמסון את הקבלן, בצחוק: "תמורת בניין?" יוסף (ז'וזף) אביטן, מאשרוד, נאמנו של עזר וייצמן היה מאוכזב ממה שהתרחש באותו הערב. אילו עזר היה שומע לעצת האישי הקטן, היו היום

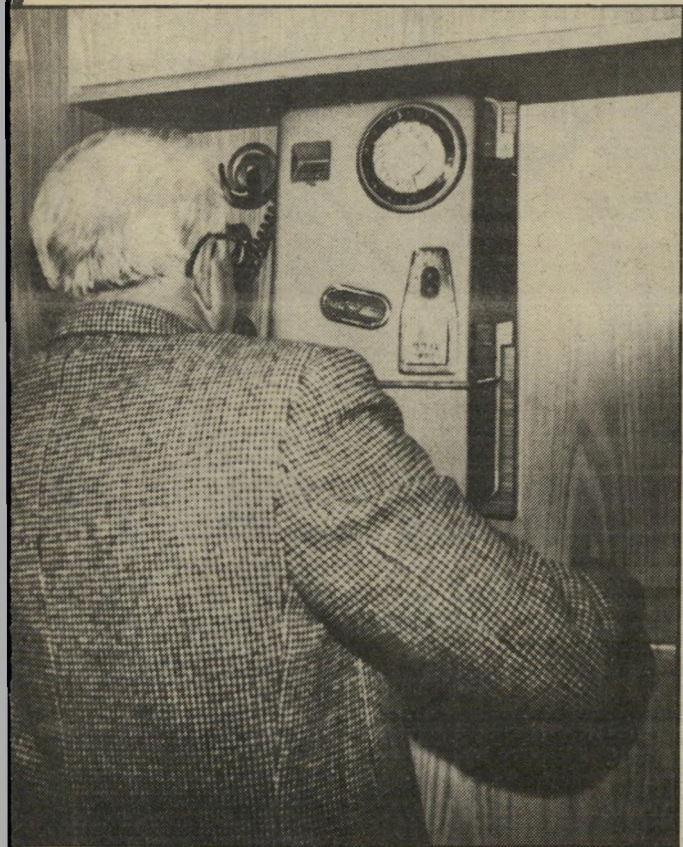
לחץ מאות ידיים. גם הוא רוצה לרוץ. וכך גם דן מרידור מוכיר הממשלה הנוכחי וגם קודמו, אריה נאור, שהיה במצב-רוח מרומם, משחרר ובעל לשון חדה ביותר. הפירסומאי ואיש יחסר הציבור, עדי הלפרין, ריבר על העשיריה שהוא מריץ לכנסת, על צוות שמטפל בכך ועל הסיכויים. כתמיה, היה הלפרין אופטימי מאוד.

מתי שמואלביץ, שגם הוא כמובן רץ, התנשק בשפתיים עם גברים ונשים. מאיר שיטריט הביא את אשתו היפה רותי, כדי שתעזור לו בשיחת שידול עם חברי המרכז. היא באה לבושה בחליפה צהובה שקופה, והיתה פעלתנית מאוד, גם למען המעביד שלה, חיים שיף המלונאי. את חברתו של שיף, שושנה וינר, אפשר היה לראות מאחורי המיוזנו כשהיא מוכרת שתיה.

מתי שמואלביץ, שגם הוא כמובן רץ, התנשק בשפתיים עם גברים ונשים. מאיר שיטריט הביא את אשתו היפה רותי, כדי שתעזור לו בשיחת שידול עם חברי המרכז. היא באה לבושה בחליפה צהובה שקופה, והיתה פעלתנית מאוד, גם למען המעביד שלה, חיים שיף המלונאי. את חברתו של שיף, שושנה וינר, אפשר היה לראות מאחורי המיוזנו כשהיא מוכרת שתיה.

מתי שמואלביץ, שגם הוא כמובן רץ, התנשק בשפתיים עם גברים ונשים. מאיר שיטריט הביא את אשתו היפה רותי, כדי שתעזור לו בשיחת שידול עם חברי המרכז. היא באה לבושה בחליפה צהובה שקופה, והיתה פעלתנית מאוד, גם למען המעביד שלה, חיים שיף המלונאי. את חברתו של שיף, שושנה וינר, אפשר היה לראות מאחורי המיוזנו כשהיא מוכרת שתיה.

נקניקיות, כרוב חמוץ ובירה מיר בא אולם זמן קצר אחרי השעה 5. הוא ערך סיבוב לחיצות

טלפון לבגין יחיאל קדישאי, לשעבר ראש לישכת ראש-הממשלה, ניצל את הטלפון הציבורי במזוויחה של מרכז הקונגרסים וטלפן למנחם בגין. כדי לדווח לו על המתרחש.